

**GABRIELA
ZAPOLSKA**

DWIE

Gabriela Zapolska

Dwie

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=55843798

Dwie:

Аннотация

Utwór z nieukończonego przez autorkę cyklu opowiadań Poranne blaski, traktującego o nędzy, krzywdzie i poniżeniu. Zapolska kontrastuje sytuację życiową młodej mężatki, rozpieszczanej przez rodzinę Michasi Furkowskiej oraz biednej służącej Hanki, której życie to nieustanna praca od świtu do nocy.

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

Gabriela Zapolska

Dwie

W chwili gdy Hanka wynosiła z jadalni talerze, starsza pani powiodła za nią badawczym spod krzaczastych brwi wzrokiem.

– Co mama się tak Hance przygląda? – spytał Furkowski, rozkładając na białym obrusie czerwone swe ręce, poplamione koło paznokci fioletowym atramentem.

„Mama” skrzywiła się octowo.

– Nic, nic!... – odparła suchym, bezdźwięcznym głosem.

Zasznurowała usta, wzruszyła ramionami i po chwili milczenia krzyknęła dobitnie, zwracając się w stronę kuchni:

– Hanka!... leguminę!¹!

– Zaraz!... – doleciała przeze drzwi odpowiedź.

– Żydowskie zaraz!... – mruknęła starsza pani.

Zapadło znów milczenie, przerywane tylko uderzeniem tępego narzędzia w formę blaszaną, którym to sposobem zapewne Hanka ułatwiała sobie wyjęcie żądanej leguminy.

Pomiędzy matką i mężem – w jasnym flanelowym szlafroku, lawową² broszką spiętym u szyi, siedziała Michasia, prezentując w półcieniu zalegającym jadalnię – swą twarzyczkę pobladłą, wyżółkłą, z rysami nagle wyciągniętymi, postarzałymi, z sinymi

---

¹ *legumina* – rodzaj deseru, słodka potrawa na mące, np. kisiel, budyń czy pudding. [przypis edytorski]

² *lawowy* – wykonany z zakrzepłej lawy. [przypis edytorski]

plamami pod zaspanymi, błękitnymi oczyma.

Siedziała zgarbiona, skulona, opuściwszy ręce po obu stronach krzesła, dźwigając z trudem swe ciało, obarczone ciężarem przyszłego macierzyństwa, które anemicznie, lecz prawidłowo rozwijało się jak kwiat sztucznie wypielegnowany bez słońca i bez szerokiej przestrzeni.

Tymczasem Furkowski, dumny i zuchwały, włożywszy ręce w kieszenie od kurtki, spoglądał na żonę z pieczołowitością, w której przebijała się spora doza egoizmu. Ten spodziewany wkrótce potomek przejmował go rozkoszą niewymowną. W fabryce, w której był buchalterem³, wiedzieli o nim wszyscy, zaczawszy od dyrektora, skończywszy na robotnikach. Od chwili obwieszczenia wielkiej nowiny, Furkowskiemu zdawało się, iż urósł w oczach wszystkich. Chodził powoli, stąpał ostrożnie, tak był przejęty stanem żony. Chwilami, gdy siadał za biurkiem, usuwał delikatnie krzesło. Zdawać by się mogło, że on, a nie Michasia ma zostać matką. W domu otaczał żonę najtroskliwszymi względami, dogadzał jej, podniecony silnie spełnieniem się jego najdoskonalszych marzeń, to jest – posiadaniem... pełnej rodziny.

Zwykła podjazdowa wojna pomiędzy nim i „starszą panią”, matką Michasi, milczącą ugodą przeszła obecnie w zawieszenie broni. „Starsza pani” bowiem zanadto była przejęta ważnością chwili, aby zwracać uwagę na zięcia. Cała jej myśl zwrócona była obecnie na dogadzanie i pieszczanie Michasi, na robienie setek

---

³ buchalter (daw.) – księgowy. [przypis edytorski]

metrów powijaków, zbieranie starej bielizny i wyszukiwanie higienicznej, a „uczciwej” kołyski.

Pomiędzy tym dwojgiem Michasia zachowywała się jak mały bożek, pozwalając się pieścić i dogadzać swym kaprysom, przesadzając swój stan chorobliwy bezustannym narzekaniem, włóceniem się z kąta w kąt z miną leniwej kotki, z grzywką spadającą w płaskich kosmykach na czoło, w pantoflach męża, ssąc pomarańcze, cytryny, zjadając całe słoiki musztardy i spodki pikli⁴.

Czasem potrząsała melancholicznie⁵ głową, mówiła o śmierci, rozczuła się nad ową spodziewaną agonią, widziała się w trumnie i położywszy się na szezlongu⁶, składała ręce i zamykała oczy.

– O tak będę wyglądała w trumnie!... – mówiła do męża, który przerażony, z oczyma wytrzeszczonymi, stał opodal, nie umiejąc znaleźć słowa, aby przykrócić te żałobne sceny, powtarzające się z dziwną regularnością.

Napisała nawet testament, wysmarowawszy na kopercie wielki krzyż i napisawszy wycieniowanymi literami: „Moja ostatnia wola”.

Przybrała minę wiedzionej na stos ofiary i zdawać się mogło, że popełniono względem niej jakąś winę ciężką, za

---

⁴ *pikle* – mieszanka warzyw marynowanych w occie. [przypis edytorski]

⁵ *melancholicznie* (daw.) – melancholijnie. [przypis edytorski]

⁶ *szezlong* – kanapa w kształcie wydłużonego fotela, na której można odpoczywać w pozycji półleżącej. [przypis edytorski]

którą ona teraz cierpi, pokutuje, a świat cały nie ma dla niej dostatecznych względów, aby jej nieszczęsną dolę osłodzić. Przestała się czesać i Hanka musiała nakładać jej pończochy. Nie wyciągała nawet ręki po karafkę z wodą i całe dnie leżała, wyprowadzana gwałtem przez matkę i męża o zmierzchu na krótki spacer. Ledwie się dawała uprosić i wyciągnąć na tę krótką przechadzkę. Wracła wyczerpana, siadając na schodach, czepiając się poręczy. W gruncie rzeczy nie była bynajmniej bardzo osłabiona i jakkolwiek anemiczna i źle rozwinięta, mogła być przejść to wszystko bez wielkich grymasów, tylko rola, którą grała, zanadto jej przypadła do gustu.

Była główną osobą w domu, osiłą, koło której koncentrowały się wszystkie myśli, pragnienia, dążenia, czyny – matki, męża, sługi, gości. Powoli zaczęła tyranizować wszystkich, promieniejąc egoizmem zepsutego dziecka, które czuło się panem sytuacji.

Siedząc tak w tej półciemnej salce jadalnej, zgarbiona i milcząca, mając przed sobą słoik musztardy i korniszonów, pod nogami poduszkę, na poręczy krzesła poduszkę, na kolanach szal – odczuwała wielkie zadowolenie psutej przez los istoty, która w jednej chwili może tyranizować innych lub sformułować życzenie, nad którego wypełnieniem pracować będą ci, którzy dawniej mieli prawo żądać od niej posłuszeństwa i uległości.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.